

סרטים

הקדוש המזונה

הסרט המדובר ביותר, בחודשים הקרוי בים, יהיה ביוגרפיה קולנועית שיצאה לאור לפני כשבועיים בנייריורק, וכבר השאירה מאחריה כמה מן השיאים של מנהג השדים. שמה לני, ביים אותה בוב (קברט) פוסה, ובתפקיד הראשי מופיע דאסטין הופמן.

פילוסופיית הטינופת. פחות ידוע, לפחות מחוץ לגבולות אמריקה, הוא נוש' אה של הביוגרפיה. זהו לני ברוס, בדרך יהודי שמת לפני שמונה שנים ממנת הרואין מופרות. לדעת אחדים הוא היה קדוש מעונה, לדעת אחרים — נושא דגל הזתמה והטינופת. יש שראו בהופעותיו במועדוני-הלילה, בשורה פילוסופית של הדור החדש, ויש שלא שמעו בהן דבר מלבד ניבוליפה מסמרי שיער.

המורדים במיסד אימצו אותו אל שורר תיהם ואל ליבם, ואילו המיסד עצמו איך גן צייד-מכשפות כה משוכלל נגדו, עד שלא היה אף מועדון-לילה אחד שהעז ל' העסיק את לני מפחד רדיפות המישטרה, ביקורתיתתע מחרות של מכביהאש ז' מחלקת-התברואה, ומחשש לצווי-סגירה ש'

לני ברוס קדוש מעונה —

נאחזו בכל תירוץ אפשרי: ממיסד בתי השימוש שבמקום, ועד לצבע נייר-הסואלט. ברוס עצמו נעצר בחמש השנים האחרות נות לחייו שמונה פעמים, (מחציתן, על ניבוליפה במקום ציבורי, ומחציתן האחרת על התזקת-סמים). הוא גורש מאנגליה ו' אוסטרליה, ובסופו של דבר, אחרי שאיש לא העז עוד להעסיק אותו, הוכרז כפושט רגל. ב-3 באוגוסט 1966 הוא נימצא מת, שוכב עירום על ריצפת האמבטייה המזוהה מת שבדירתו בלוס-אנג'לס, ודם קרוש על זרועו, במקום שבו הוריק לעצמו את מנת' הסם האחרונה.

התחנה-נויות וליקוקים. כדי להבין מה בדיוק קרה ללני ברוס, יש להבהיר קר דם את מושג הברדן, ובעיקר הברדן הר יהודי, באמריקה. בדרך הוא אדם המופיע בפני קהל במועדוני-לילה, מקומות-מרפא, בתי-הבראה וכדומה, מספר בדיחות, שר קצת, מחניף קצת ליושבים מולו, מחקה כוכבים גדולים ומסיים בליקוק-תודה גדול על מחיאות-הכפיים הניתנות לו.

בהרי הקאטסקילס, הרצופים כתי-הבראה יהודיים, החלו דרכם מרבית הקומיקאים הגדולים של אמריקה, החל מדני קיי וג'רי לואיס, כשהם משרתים את קהל ה'בורשט סירקוויט' (כך מכנים אנשי המיקצוע ס'

שחקן הופמן (ב'קאובוי') — או נושא דגל הטינופת

ברקים משישוחו של לני ברוס:

מדוע צלבנו את ישו?

איזה עזרה?! היא גרה ת'תחת שלה החוצה כדי להציל את עצמה! אני לא רוצה שאם מישהו ירה פעם בבת שלי והיא תיכנס לפאניקה, יהיו לה אחר-כך תסביכים, כי יגידו לה: תראי איך האשה הטובה היא מילאה את חובתה.

קאסטרו זה בן-זונה אמיתי. מאז שהוא בקובה, אי-אפשר להשיג סמים, אין הפלות ואין זונות. הוא באמת זיין את כל הנופשים. הוא אחד!

אמנות הבידור:

לפעמים אני מתבונן בראי ואני רואה את עצמי כהומר' ריסט מעמיק ורציני, המטפל בחוסר-האנושיות של אדם לחברו. ואז אני מחליף ראי, ואני רואה חמור נפוח שהומור שלו לא מצחיק. אני רואה עיקבות של מפיסטו. כל ההומור שלי מבוסס על ייאוש והרס. אם העולם היה שלוו ובריא בנופו ובנפשו, הייתי עומד בתור בלישכת-העבודה, יחד עם ראש האפ.בי.איי. ודוקטור יונה סאלק.

פנטסיות קולנועיות:

דראקולה לבנו: „סתום ת'פה ושתה את הדם שלך! לך תנשוך את אמא, לילה טוב, אתה שומע? ותתאמן על הצוואר של אחותך!”

(מרד בנוש 11, בבית-הסוהר) האסיר המתמרד מעמיד תנאים לשיחרור שבוייו: „קודם כל, אני רוצה כאן בר למת' רוממים. חוץ מזה את הסוכנות של אקון (חברה המייצרת תמרקים רבים לגברים!)”

מין ואלימות:

אני מעדיף שהבן שלי יראה סרט פורנוגרפי במקום את מלך המלכים. למה? הרי המחנכים אומרים שהילדים יחכו, כשיגדלו, את מה שהם רואים בנעוריהם. אז אני לא רוצה שהבן שלי יהרוג את ישו כמו שהורגים במלך המלכים. כשלעצמי, לא ראיתי סרט פורנוגרפי שבו הורגים מישהו או סוטרים על לחיו, או עושים תעמולה לקומוניסטים. אבל המוסר אומר: „שילדים יראו הרג, זה בסדר. דפיקות? חס' וחלילה. הם יתבגרו, ואז עוד ירצו לדפוק בעצמם.”

ניבולי פה:

אנו מלמדים את הילדים שלנו ככה: זה הפה, אלה הידיים, זה האף, וזה המה-שמו שלך. למה לא כתוב על מועדוני-חשפנות: „שדיים ותחת כל ערב?” ממני שזה מגעיל. למה „שדיים” ו„תחת” זה מגעיל? לא, בטח שזה לא מגעיל, אבל לכתוב את זה בחוץ — זה מגעיל. ואם נחליף את המילים ונכתוב — „ציצים וטוסיק”, יהיה יותר טוב? זה כבר ניסבל. אז גלוטיוס מאכסימוס ומאק' טורליס מ'זר זה עוד יותר טוב? זה מושלם. שמוק שכמוך, ומה יגידו על זה הרומאים?! הנה, איך עובד המוסר. אם שדיים מגואלים בדם ומבור תרים לחלקים, זה חדשות — שדיים יפים וצחורים, זה זימה.

דח:

כל מיני אנשים שואלים אותי: למה הרגת את ישו? אני יודע? הרגנו אותו למה שלא רצה להיות דוקטור. ואם יש כאן מישהו אדוק, אז אולי זה יפתיע אותו לשמוע שהרגנו אותו לפי בקשתו. הוא ידע שינצלו אותו.

הכנסייה:

כל יום, בורחים אנשים מן הכנסייה וחוזרים לאלוהים.

משה וישו חוזרים לאדמה ומבקרים בכנסיית סנט-פאט' ריק, הקאתולית בני-יורק. בישוף שין (דמות קאתולית מפור' סמת) לוחש לקארדינל ספלמן כי השניים פלשו למקום. „אתה בטוח?” שואל הקארדינל. „ראיתי אותם רק בסרטים, אבל זה כמעט בטוח. משה דו' מה לצ'רלטון הסטון כמו שתי סיפות מים!”

„הם מזויינים?” „לא יודע.” „האם תיבת התרומות נעולה?” „בטח. אני אקח אותה ונסתלק דרך היציאה האחורית.” „שב בבקט, ותשיג לי מייד את רומא. לעזאזל, מה עושים כאן כל התמונים המצורעים האלה?” „מה יש?”

„אידיוט, תראה אותם. מישהו בטח סיפר להם שמשה וישו הגיעו. מעניין מי הלשין... מחר, תשיג לי את רומא... (אל המצורעים), שלום לכם מצורעים... מה שלומכם?... תראו, זה לא משהו אישי, אבל בבקשה לא לגעת בשום דבר, טוב?... אתם עוד תידבקו מאיתנו במשהו... (בינתיים משיגים את האפיפיור בטלפון. האפיפיור מבקש הסברים).

הבישוף: „הם עומדים כאן, מאחורי, אני אומר לך. בטח שהם לבנים, אלא מה אתה חושב, זה ניו-יורק כאן? לפורטור-ריקאים יש מקום לחוד! מה אנחנו עושים כאן? לכל השדים והרוחות, יש כאן כזה דוחק! מה זה, בשביל מה משלמים פה דמי-הגנה? תעזוב אותי, אפיפיור, אני טובע כאן בכי-סאות-גלגלים ובקביים!”

פוליטיקה:

נולדתי בניו-יורק. כבר בעריסה ידעתי שאני מושחת ושראש-העיר מושחת. אין לי אשליות.

איך אפשר לומר שרוצה מאפיייה כמו אנאסטאסיה הוא מושחת, כאשר המושל לונג לא רק דפק חשפניות, אלא הית גם גנב וגם קרוביו היו גנבים?

נשיאות, זה עבודה לאיש צעיר. למה שאני אקח צ'אנס על זקן מעל 55, כשאף חברת-ביטוח לא מוכנה לנגוע בו?

תבעו אותי, לדין, מפני שאמרתי שלא תיארו את רצה הנשיא קנדי נכון. ראו בתמונות את ג'קי קנדי זוחלת מחוץ למכונית. מתחת לתמונה כתבו שהיא הולכת לחזיק עורה.

הופמן בתפקיד ברוס מנת'הס האחרונה